

Виконання обітниці Христа

П'ятидесятниця – друге з найбільших свят єврейського народу. Воно називалося ще «святом седмиць», «святом жнив» і «днем перших плодів», і святкувалося через сім тижнів після початку жнив, або на 50-й день після приношення першого снопа. Звідси й походить його назва – П'ятидесятниця.

Але який зв'язок це єврейське свято має з християнством? Фактично, їх поєднує тільки назва, але за змістом вони різняться. Цього дня на апостолів, перших послідовників Христа, злинув Святий Дух, і так була утворена Церква.

Цю подію нам описують Дії святих апостолів: «Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язика поділені, немовби огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав. Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усякого народу під небом. А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу та й диву далися, бо кожен із них тут почув, що вони розмовляли їхньою власною мовою!» (Дії 2:1-6).

Назва «П'ятидесятниця» залишилася зі Старого Заповіту. Ще одна назва цього свята – день Трійці. На землю зійшов Дух Святий, третя Особа Божества.

І основна суть, яку ми, християни, повинні вкладати в це свято, – це виконання обіцянки Христа, сповнення біблійних пророцтв про шістьма Святого Духа на людей і формування нового народу на нашій планеті – народу Божого або, іншими словами, Церкви Христової.

Чому «Зелені свята»?

У народі цей день часто називають «Зеленими святами», і супроводжується він певними звичаями. Люди прикрашають свої будинки липовим віттям і називають це маюванням.

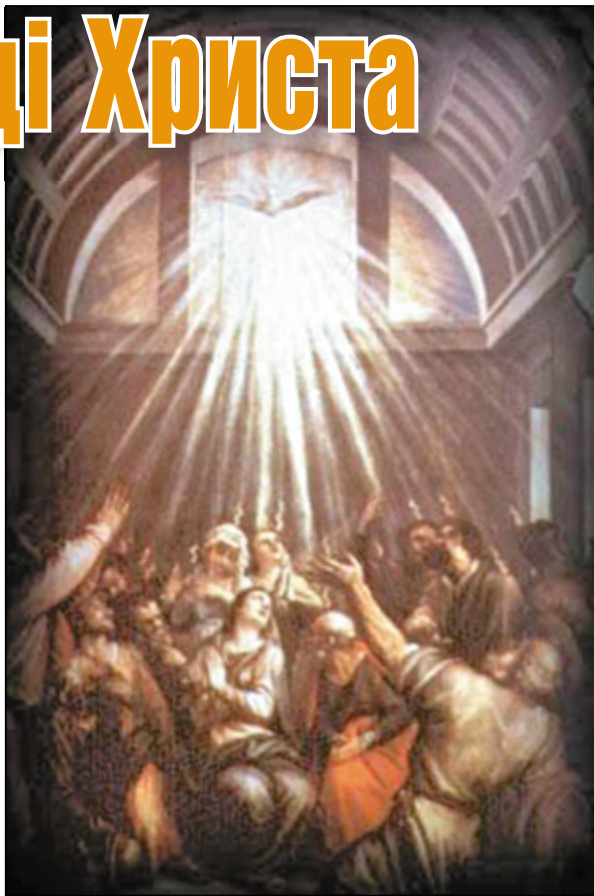
Який зв'язок це має з Божим Словом? Яке пояснення можна дати всім тим традиціям, підтвердження котрих не знаходимо на сторінках Біблії? Пояснення є, але воно не втішне. Народна назва цього біблійного свята та його звичаї не християнського і навіть не єврейського, а суто язичницького походження. На жаль, християнство на нашій землі прийшло вже у спотвореному вигляді, не таким, яким воно було передане від Христа та апостолів і викладене на сторінках Священного Писання. Воно змішалось

з язичницькими традиціями, котрі панували серед наших пращурів слов'ян. Так від покоління до покоління паралельно з християнськими ідеями передавалися й поганські звичаї. І люди сприймають це як належне, не розуміючи, що ці дії не мають нічого спільного з християнством, а суть їх часто відверто демонічна.

Біблія недвозначно говорить: «До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? Яка згода в Христа з белийяром? Або яка частка вірного з невірним? Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм! Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, каже Господь, і не торкайтесь нечистого, і Я вас прийму, і буду Я вам за Отця, а ви за синів і дочок Мені будете, говорить Господь Вседержитель!» (2 Кор. 6:14-18); «Бо не можете пити чаші Господньої та чаші демонської; не можете бути спільниками Господнього столу й столу демонського. Чи ми дратуватимем Господа? Хіба ми потужніші за Нього?» (1 Кор. 10:21-22).

Для всіх нас, друзі, мірило одне – Слово Боже. Читаючи його, ми пізнаємо Божу правду і можемо виконувати її. Бережімося від всіляких поганських звичаїв, адже все, що виглядає так невинно, насправді пов'язане зі злими темними силами.

Василь Попудник.

3 днем П'ятидесятниці, Церкво Божа!

Перш ніж вознестися на небо, наш Спаситель Ісус Христос звелів Своїм учням: «Не відлучайтесь від Єрусалиму, а чекайте обітниці Отчої, про яку ви чули від Мене, Іван бо водою хрестив, а ви ж через декілька днів будете охрищені Духом Святим».

У день старозаповітної П'ятидесятниці біля 120 душ першими пережили на собі силу Святого Духа, Який до сьогодні зливається в серця тих, хто вірує. Почалася нова духовна ера, почався життєдайний рух Духа Святого в серцях віруючих людей, почалося славне будівництво Церкви Христової, яке триває аж до сьогодні.

Від усього серця бажаю вам пережити свою П'ятидесятницю, отримати власний досвід охрищення Духом Святим, а тим, хто прийняв цю обітницю, — сповнятися Духом Святим. Бажаю всім глибинного пізнання благодаті Святого Духа, зростання в силі та мудрості, бо тільки Дух Святий і Слово Боже можуть змінити нас в образ Христов і підготувати до зустрічі з Ісусом!

Закликаю вас дорожити цим невимовним дарунком з неба, пам'ятаючи, якою величезною ціною Господь придбав для нас це Батьківське благословення.

З повагою та молитвами,

Михайло ПАНОЧКО,
старший єпископ ЦХВС України.

Дорогі брати і сестри в Христі Ісусі!

Прийміть наші найщиріші поздоровлення з нагоди дня П'ятидесятниці, дня народження на землі Христової Церкви.

Ми маємо привілей від Господа бути п'ятидесятниками Нового Заповіту, сповненими Духом Святим, і керуватися в житті Його настановами.

Хай Бог допоможе нам залишатися Йому вірними, любити один одного Господньою любов'ю в очікуванні приходу нашого Спасителя Ісуса Христа.

Колектив редакції.

Громадська рада при МОЗ України представлятиме позицію Церков у сфері охорони здоров'я

При Міністерстві охорони здоров'я України, відповідно до наказу від 22 травня 2009 року, створили Громадську раду з питань співпраці з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО). Як зазначив міністр охорони здоров'я В. Князевич, Громадську раду створено з «метою забезпечення проведення Міністерством охорони здоров'я України консультацій з громадськістю з питань формування та реалізації державної політики у визначеній сфері».

Відповідно до наказу, до складу ради увійшли представники УПЦ, УГКЦ, УПЦ КП, Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангелістських християн-баптистів; Церкви Християн Віри Євангелійської-п'ятидесятників; Духовного управління мусульман України; Німецької Євангелічно-Лютеранської Церкви України; Об'єднання юдейських релігійних організацій України; Союзу вільних церков християн євангелійської віри України; Української Лютеранської Церкви; Української Уніонної Конференції Церкви адвентистів сьомого дня; Української Християнської Євангелійської Церкви, а також НАН України, МОЗ України, Держкомнацрелігій, Інституту релігійної свободи, Верховної Ради України.

Відповідно до Положення про раду,

Громадська рада при Міністерстві охорони здоров'я України з питань співпраці з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій є постійно діючим дорадчо-консультативним органом, що утворюється при МОЗ України та здійснює свою діяльність на громадських засадах.

Мета діяльності ради — створення ефективних організаційних та правових умов і механізмів для реалізації громадянами конституційного права на участь в управлінні державними справами; забезпечення відкритості діяльності Міністерства та більш широкій участі громадськості в обговоренні, формуванні та реалізації державної політики у сфері охорони здоров'я; врахування думки Церков та релігійних організацій у процесі підготовки та організації виконання рішень Міністерства, розв'язання актуальних проблем у галузі охорони здоров'я; сприяння всебічному забезпеченню свободи совісті, віросповідання та подальшої гармонізації державно-конфесійних відносин в галузі охорони здоров'я; підтримання постійного діалогу з Церквами і релігійними організаціями з метою врахування їх думки під час ухвалення владних рішень, вирішення проблемних питань у сфері охорони здоров'я та посилення взаємного співро-

бітництва; взаємодія у справі гуманізації сфери охорони здоров'я, медичної опіки, формування підходів до питань біоетики, яка здійснюється на основі поваги до прав та гідності людини, традиційних духовних, морально-етичних та культурних цінностей із врахуванням взаємозв'язку духовного та фізичного здоров'я людини; посилення співпраці у соціальній сфері та залучення духовного потенціалу й досвіду соціальної роботи Церков і релігійних організацій у сфері охорони здоров'я та діяльності Міністерства.

Серед завдань ради – вироблення та представлення позиції Церков та релігійних організацій з питань діяльності МОЗ України у сфері охорони здоров'я та біоетики; подання методичної допомоги з питань, пов'язаних з організацією та проведенням консультацій з громадськістю та виконання дорадчих функцій під час обговорення та прийняття Міністерством владних рішень, а також здійснення моніторингу їх реалізації та внесення пропозицій до Міністерства за його результатами тощо.

ПІСУ.

Кабмін зменшив розмір орендної плати за користування державним нерухомим майном у 2009 році

Кабінет Міністрів України ухвалив постанову, яка передбачає застосування чинних орендних ставок при обрахуванні плати за оренду державного майна у розмірі 45% встановленого обсягу. Цією постановою уряд врахував інтереси багатьох суб'єктів господарювання, у тому числі і релігійних організацій, залишивши без змін орендні ставки для казино та інших гральних закладів, пунктів обміну валюти, фінансових установ, бірж і деяких інших.

Нагадаємо, що протягом останніх років Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій неодноразово зверталася до керівництва держави з проханням зменшити розмір орендних ставок для релігійних організацій, які використовують державне майно для духовної та соціальної діяльності, а також усунути існуючі обмеження щодо обсягу площ таких приміщень.

На сьогодні для релігійних організацій на площах, які не використовуються для підприємницької діяльності і становлять не більше 50 кв. метрів, встановлена орендна ставка 3, для площ більшого розміру – 7. При цьому згідно зі статтею 73 Закону України «Про Державний бюджет на 2009 рік» релігійні організації звільнені від конкурсів з оренди державного та комунального майна, яке використовується для забезпечення проведення Богослужінь, релігійних обрядів та церемоній.

ПІСУ.

КОНФЕРЕНЦІЇ

«Духом палайте!»

В Івано-Франківську пройшла регіональна молодіжна конференція. Її учасниками стали молоді християни з чотирьох західних областей України – Чернівецької, Вінницької, Хмельницької і, звісно ж, Івано-Франківської. Понад 600 юнаків і дівчат зібралися, щоб спільно прославляти Бога і збагатитися від почутого Божого Слова. За назву для молодіжної спільноти був обраний заклик з Божого Слова – «Духом палайте!».

Розпочав конференцію словом привітання та молитвою керівник молоді церков ХВЄ Івано-Франківської області Василь Дерун. Співом служили об'єднаний хор церков ХВЄ Івано-Франківської області та співоча група з Коростенського біблійного коледжу (Житомирська область). Зі

словами привітання до учасників конференції звернулися також керівники молоді Хмельницької, Вінницької та Чернівецької областей і завідувач відділу молоді ЦХВЄ України пастор Богдан Левицький.

В основній частині конференції семінар для молоді на тему «Духовне життя християнина» виклав перший заступник старшого єпископа України Микола Синюк. Заключну проповідь виголосив єпископ церков ХВЄ Івано-Франківщини Юрій Веремій. Він закликав молодих християн бути вірними Господу, незважаючи на обставини. «Бог звертає увагу не на кількість нашої праці, а на її якість. Отож будьте вірні в малому», – закликав священнослужитель.

Наш кор.

«Отож, мій сину, міцний у ласці, що в Ісусі Христі. І що ти почув від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, які будуть спроможні й інших навчити. [Ти, отже,] потерпи, як добрий вояк Ісуса Христа. Жодний вояк не переймається життєвими справами, щоб догодити воєводи» (2 Тим. 2:1-4)

Богдан Левицький

Апостол Павло ніколи не будував приклади на чомусь нереальному, недосяжному. Те, що він сам переживав, що він розумів, про те й говорив. Він знав, що воїн Христа має бути готовий до всього, що б не сталося в його житті. Тому й пише Тимофію, щоб той зміцнявся в благодаті і терпів лихо, як добрий вояк.

Багато хто з братів проходили військову службу і знають, що таке бути воїном. Воїни Христа перебувають в Церкві Христа. Церква – це не демократія, не натовп людей, це воїни, Армія Ісуса Христа. Для того, щоб Церква продовжувала своє життя і існування, Бог поставив Свою структуру. Армія відрізняється від натовпу тим, що в армії є структура.

Іноді, коли в сім'ї послаблюєш дисципліну, починаються проблеми. Цей принцип діє і в церкві. Коли ми послаблюємо дисципліну, втрачаємо

пильність – приходять проблеми. А де дисципліна, там і порядок.

Воїн, який отримав наказ, його не обговорює, не розмірковує, правильно це чи ні, він наказ виконує. І саме таким має бути воїн Христа, якого Господь посилає на працю.

Пам'ятаю свої перші дні в війську, коли нам відразу ж намагалися донести, що тут ми – ніхто. Нас одягнули в форму і намагалися повністю відірвати від цивільного життя. Ганяли без будь-якої потреби. По кількох разів давали одні і ті ж накази – у нас вбивали наше «я», нівелювали нашу особистість і робили з нас вояків.

Воїн повинен бути вірний. Вірний тим, хто стоїть вище нього, – командирам, керівникам і державі, якій він служить.

Воїн повинен бути мужній. Іноді буває страшно виконувати те, що від тебе вимагають, але ти мусиш. Воїн виховує в собі мужність. Часто буває, що, вирішуючи якісь питання з владою, відчуваєш, що всі проти тебе, але знаєш, що з тобою Господь.

Коли ми вирішували питання з молодіжним з'їздом, у нас виникла складна ситуація, і коли голова ради запитав: «Що ви про це думаєте? Ви ж бачите, що це неможливо зробити», я підвівся і впевнено заявив: «Є проблеми і негаразди, але з'їзд відбудеться». Вони не знали, чому я був такий впевнений. А був я впевнений тому, що знав: з нами всесильна влада. З нами Бог. Тобі страшно, але ти йдеш з мужністю, тому що мусиш це зробити.

Воїн повинен знати дисципліну. У Божому війську панують дисципліна, взаємоповага, там віддають «кому честь, тому честь». І саме тому Павло

радить терпіти лихо і з мужністю переносити всі навантаження, як добрий воїн Христа.

Воїн не повинен перейматися життєвими негараздами. Коли я бував в когось на служінні і мене просять прийти ще раз, я відкриваю щоденник, дивлюся записи і кажу, що цього року вже не зможу, що все розплановано. І часто чую звинувачення, що живу тілесним життям, по написаному. Але справжній воїн не повинен йти на поводу чийось забаганок чи звинувачень. Має бути дисципліна і в плані виконання обіцянок. Ми не повинні бути зв'язані життєвими проблемами.

Так багато сьогодні служителів, яким пов'язали руки їх власні діти. Так багато тих, кому пов'язали руки спонсори. Ми змушені давати місце в служінні тим, хто дав гроші, а не тим, хто приніс Слово Боже для нас. Ми стаємо залежні і пов'язані.

До євреїв написано: «Скиньте тягар і всякий гріх, що оплутує вас, і біжіть до боротьби». Щоб бігти, потрібно скинути те, що нас пов'язує. Треба бути вільним, але дуже часто самому неможливо звільнитися. Бог показав це на прикладі Самсона, який багато наробив шкоди, і його свої ж люди пов'язали. Самсон погодився, щоб вони його пов'язали, за умови, що вони його не вб'ють.

І зійшов на Самсона Дух Господній, і ті шнурки впали, немов перепалені. Я б дуже хотів, щоб на нас зійшов Дух Святий і щоб ті шнурки, які нас тримають, поспадали, мов перепалені, і ми сміливо йшли виконувати справу, до якої нас покликав Господь. Щоб іти й перемагати, треба бути вільним від усяких пут.

«Як же Він увійшов до Капернаума, приступив до Нього сотник, благаючи Його і промовляючи: Господи, слуга мій лежить у хаті спаралізований, тяжко мучиться. Каже йому Ісус: Я піду й оздоровлю Його. У відповідь сотник сказав: Господи, я не гідний, щоб Ти увійшов під мій дах, але тільки скажи слово, і мій слуга видужає. Бо я людина службова, маю в себе вояків; кажу цьому: Іди – і йде; іншому: Прийди – і приходить; моєму рабові: Зроби це – і робить. Почувши ж, Ісус здивувався і сказав тим, що йшли за Ним: Цирю правду кажу вам: ні в кого в Ізраїлі не знайшов Я стільки віри. Кажу ж вам, що багато хто прийде зі сходу й заходу і сядуть з Авраамом, Ісаком та Яковом у Царстві Небеснім, а Сини Царства будуть викинені в навоколишню темряву; там буде плач і скрегіт зубів. І сказав Ісус сотникові: іди, хай буде тобі так, як ти повірив. І видужав його слуга тієї ж миті» (Мт. 8:5-13).

Світло для нашого життя

Сергій Крученко
Старший пресвітер Одеської області

щоб Він простив мені, грішному. І не тому, що я знову щось зробив не так. Зазвичай я просив прощення за якийсь переступ – ось в цьому я, Господи, неправильно чинив, пробач, ось тут неправильно, а загалом я добрий і чесний християнин. Але того разу я стояв, як звичайний грішник, і просив, щоб Бог спас мою душу. Я каюся і просив, щоб Господь записав моє ім'я в Книгу Життя. І коли підвівся з колін, Божий мир наповнив моє серце, приніс радість, спокій і той стан, який дає Господь.

Скажи тільки слово – і видужає мій слуга. Сьогодні, коли ми бачимо, як люди виходять до покаєння, варто замислитися: а чи насправді вони перероджуються, чи народжуються вони згори? Для себе я визначив таке правило: у розмові з людиною, яка вийшла до покаєння, треба запитати, яке слово її переродило, яке слово стало точкою непереворнення.

Після якого слова і дії Святого Духа ти став святим? Ісусу Навину було повеління: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі» (Ісуса Навина 1:8). Протягом трьох років ми вели будівництво, і всі ці три роки будівництво займало більшу частину нашого часу. Одного разу я все-таки виврався з цієї суєти і посвятив цілий день для читання Слова Божого. Постійно приходили різні думки про те, що щось не зроблено, чогось не купили, але я продовжував читати. Потім за кілька хвилин по телефону вирішив всі питання, на які міг витратити цілий день і нічого не вирішити. Бог справді благословляє.

Сьогодні суєта і життєві проблеми відривають нас від основного – ми залишаємо себе без Божого Слова, яке є хлібом для нашої душі, несе силу для нашого духа, дає відкриття для нашого життя і життя церкви. Сьогодні люди бігають за пастором, щоб він помолвився, порадив, щоб він допоміг, бо в них проблеми, а пастор, розриваючись між всіма, хоче всім допомогти, догодити. А це нереально.

Ми самі щось намагаємося робити замість того, щоб навчити людей звертатися до Божого Слова. Це можна зрозуміти, коли та людина новонавернена. Але коли так чинить той, хто вже багато років в церкві? Як мало сьогодні людей, які навчені звертатися до Бога, відкривати Йому свою душу і отримувати від Нього відповідь. Перед нами завжди багато питань, які потрібно вирішувати, і ми можемо довго засідати і думати, як їх вирішити. Кожен пропонує свою версію, і дуже часто ми так по-людськи і діємо. А час вже діяти по-Божому, тому що інакше буде дуже багато помилок.

Добре, що ми можемо молитися до Бога і отримувати від Нього керівництво. Тоді ми спокійні і вільні від обставин і людей. Ми не хвилюємося і не думаємо, що варто було б зробити по-іншому. Ми впевнені в рішенні, тому що воно від Бога.

Господи, говори Своє Слово в наше життя, слово, яке б підтримувало і зміцнювало, яке було б для нас хлібом, живою водою, що зростає в спеку, світлом на нашому шляху, щоб ми не блукали різними дорогами, щоб завжди перебували під Твоїм керівництвом і йшли за Тобою, виконуючи Твою волю.

Хай Бог звільнить нас від непотрібної земної метушні і хай помістить нас у Своє Слово. Скільки Слова Божого ми перечитуємо за день? Скільки часу Йому присвячуємо? Дай нам, Господи, мудрості, щоб ми не вважали втраченим час, який присвятили для читання Твого Слова. Щоб ми розмірковували над Словом, щоб ним просякло все наше життя. І тоді настане момент, коли Господь оживить Своє Слово і воно стане світлом для нашого життя.

Час, в який ми живемо, дуже цікавий, і мене іноді дивують наші віруючі люди, які ніби ніколи й не читали, що таке буде. Вони нагадують одне Боже створіння – тварину, яка завжди з подивом дивиться на нові ворота. Чому люди дивуються? У книзі пророка Малахії написано, що придуть часи, коли буде видно різницю між тими, хто служить Богу, і тими, хто Йому не служить, тими, хто боїться Бога, і тими, хто не боїться.

І ось ці недалекоглядні люди придумали, що різниця обов'язково появиться в тому, що всім буде зле, а мені – добре. А я хочу наголосити, що різниця буде в ставленні до всього, що відбуватиметься: віруючі завжди будуть славити і хвалити Бога.

Згадаймо історію про «Титанік». Багато хто з його пасажирів рвав на собі волосся, виштовхував інших зі шлюпок, а віруючі – не знаю, чому вони опинилися на тому кораблі, – на верхній палубі стояли на колінах і славили Бога, співаючи: «До Тебе, Боже мій, ближче я йду». Ось різниця між тими, хто служить Богу, і тими, хто не служить.

У Біблії написано, що сходить сонце над злими і добрими. Сьогодні не може не зачіпати віруючих людей, але я впевнений, що через ці ситуації Господь випробує і загартовує Свій народ, щоб можна було використати його, бо ще не прийшли дні останніх жнив. Жнива ще будуть, і я думаю, тоді Бог буде використовувати людей, які пройдуть це випробовування, які залишаються вірними, не впадуться людям цього світу, не проклинають сьогоднішню владу, не говорять різні недобрі речі, не нарікають.

Ми сьогодні маємо достатньо для того, щоб славити Бога, маємо навіть більше, ніж нам потрібно. На жаль, християни сьогодні не так вже й хочуть проповідувати. Це для них сьогодні не пріоритет. У наших молитвах сьогодні інші проблеми. У нас все більше, більше і більше росте бажання, щоб Бог нас благословив. Ми сьогодні не надто стурбовані тим, чого хоче Бог від нас в нашому щоденному житті. Ідея матеріалізації захопила і християн. Ми не знаємо, скільки нам треба, щоб ми сказали: все, досить.

«Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду». Свою першу проповідь я підготував на тему цього псалма. І ще тоді відкрив для себе, що «не буду в недостатку» – це не означає, що в мене буде все, що я забажаю, це означає, що я буду задоволений з того, що в мене є, і не буду страждати від того, чого в мене немає.

Ми нині це трохи перевернули на свій лад і думаємо: чого в мене ще немає гарного авто або трьох поверхів, як у мого сусіда, а лише два». Якщо для нас Господь – Пастир то ми не в недостатку – ми в достатку.

Ісус Христос сказав що є дві речі, за які ми не повинні турбуватися: «Не турбуйтеся, що вам їсти чи що пити або в що зодягнутися, бо Отець Небесний знає, що ви маєте в цьому потребу». Це означає, що я не буду турбуватися про це, – Бог про це потурбується. Давид писав в 36-му псалмі, що за своє життя не бачив жодного праведника покинутого і дітей його, які просили би хліба. Біблія дає гарантію, що коли Бог – мій Пастир, то мої діти не будуть жебраками, я не буду ні в чому мати потреби.

Два великі Божі мужі пройшли випробування з вівцями – Мойсей і Давид. Прийнято вважати, що вони тренувалися керувати стадом, а потім Бог їх поставив керувати людьми. Мене завжди цікавило, чого Бог нас з вівцями порівнює. Я бачив овець, спостерігав, як вони живуть, – вони не такі вже й розумні. Вівця пасеться на траві, побачила дірку в паркані – і заснула туди голову. Чабан її витягнув, пересадив на другий бік, вона знову пасеться, знову бачить ту дірку – і знову суне туди голову. А тоді стоїть і мекєа, бо не може сама її звідти висунути.

Господи, невже ми – як ті вівці? А хіба ні? Чи не залазимо ми головою в дірку? У кредити для бізнесу, щоб «розкрутитися». Бог нас всіма силами викручує, щоб ми туди не лізли, а ми все одно голову засунемо. Якщо

«Господь – то мій Пастир»

Сергій Вінковський

ми вівці, то вівці чоловічої породи...

З псалмів видно, що Давид звертається до Бога не як людина, яка вчиться керувати, щоб потім стати царем, а як вівця. Візьмімо хоча б 23-й псалом. «Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду, на пасовиськах зелених оселить мене, на тиху воду мене запровадить!».

Якщо я – Божа вівця, то я вірю, що Він поведе мене туди, де гарні пасовища. Туди, де Він буде мене годувати, забезпечувати не лише духовно, але й фізично. Він проведе мене до тихої води.

Сьогодні світ – як та бурхлива річка. Дивно, що деякі християни готові годинами дивитися новини, а потім не можуть собі дати ради, бо там всі кажуть неправду. Ми, християни, часто стрибаємо в цю бурхливу річку, а Бог хоче нас вести на тихі води. Це дуже часто стосується і служителів. Ми відповідальні за те, щоб у церкві не було бурхливих річок, бо вівці п'ють лише там, де тиха вода.

«Він душу мою відживляє, провадить мене ради Имення Свого по стежках справедливості». Він піклується про нас навіть не заради нас. Ми часто знаємо, чому Бог піклується про нас, але нам незрозуміло, чому Він за оту чи отого піклується. А вівця Давид каже, що Бог ради Імені Свого за нас піклується, тому що назвав нас Своїми і від цього не відступить.

«Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло і Твій посох – вони мене втішать!». Чи опинялися ми там, де долина смертної темряви, де, здається, ніякого виходу немає, коли всі надії рушаться, чи бували ми там, де вже, здається, нічого неможливо виправити, коли друзі і знайомі, які точно можуть допомогти, відверталися. І темрява така, що вже навіть сльози не течуть. І вівця Давид каже: «Ти і там був зі мною».

Як часто розпач паралізує нас настільки сильно, що ми готові здатися, відректися, сіємо сумнів у своєму розумі. Але вівця Давид перевіряв Бога і каже: «Ти при мені, Твоє жезло і Твій посох – вони мене втішать».

Іноді пастух тим жезлом, який має в руці, і вдарили може. Ми звикли бачити Ісуса таким добрим, люблячим, який гладить і милує. Але прочитайте про нього в Об'явленні Івана – який Він там грізний, прочитайте, який Він був у храмі. Іноді Він застосовує такі методи, які нам не подобаються.

Колись ми з дружиною були в поїзді, яка, від моменту, як ми вийшли з дому, і до моменту, коли ми повернулися, – а це тривало майже три тижні – стала для нас суцільним випробуванням. Спочатку ми не могли придбати квитки. Я понад-

явся на одну жінку, яка пообіцяла допомогти, а Бог нагадав: «Проклятий той, хто надію покладає на людину». І я покаявся відразу на місці. Потім мені було слово від Бога, я пішов до каси, а квитків на літак немає і 11 чоловік стоять під касою в черзі. Уже оголосили закінчення реєстрації. Я підійшов до каси, подав два паспорти з грошима і попросив два квитки до Риги. Усі, хто стояв в черзі, почали сміятися з мене, але вони не знали, що з Богом я вже розібрався і все в нас залагоджено. І в той момент касиру по внутрішньому селектору передали, що двоє людей не з'явилися на

посадку і можна продати ще два квитки на літак. Треба було бачити тих 11, коли я відійшов від каси з квитками! Я відразу пішов до друзів поділитися радістю і розказати, який Бог чудесний. Поки я це розповідав, посадка закінчилася і трап від літака забрали. Коли літак вже мав злітати, нас швидко підвезли на трап і вкинули в літак.

По дорозі від Риги до Таллінна ми загубили свій автобус. Дружина пішла в магазин щось купувати, а автобус проїхав перед нами і навіть не зупинився. Гроші, документи і речі були в автобусі. Ми півтори години його наздоганяли. Коли нарешті догнали, він не зупинявся, ми машиною обігнали автобус і так зупинили. Я мало не вмівав з перенапруги. Але чим ближче підходив до автобуса, тим більше розумів – у мене є «слово» до водія. Я, як Павло, «дихав погрозою». А Бог каже: «Не воюй!».

Як не воювати? А чого вони так з нами повелися? Та коли я зайшов, мир Божий все ж таки опанував мене. Єдине, що я сказав водію, – «А ви быстро ездите! Мы вас еле-эле догнали!». Ви б бачили його лице! Він так чекав, що я зараз почну воювати, – у нього, видно, теж було «слово». Я на ватних ногах дійшов до свого місця і не сів, а впав на сидіння. Я відчував, що маю слово і до дружини, але Бог знову сказав: «Не чіпай!», і єдине, що я їй промовив, було: «Ну, потішай мене».

Бог використовує різних людей, щоб нас загартовувати, – сусідів, домашніх, пасторів. Так-так! Але Його посох і жезл завжди з нами.

Я бував в долинах, як і багато з вас, бував там, де темрява, де плач. Але можу засвідчити, що Бог ніколи не залишав мене наодинці. Він завжди був зі мною. І тому я запевню вас: що б не відбувалося в цьому світі, які б вітри не дули, ми повинні знати, що Він не залишить нас.

Давид далі пише: «Ти переді мною трапезу зготуєш при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша – то надмір пиття!». Я чув багато свідчень і сам бував в таких ситуаціях, коли люди глузують над нами, знущують, ображають, принижують. І ми часто забуваємо, що Христос сказав: коли так роблять вам, то ви блаженні, бо така воля Бога, і тому радійте. Та хто буде радіти, коли тебе ображають і принижують? Ми плачемо і жаліємося, ображаємося і знову плачемо.

До нашої церкви прийшла жінка після 15 років блукання. Це диво велике, що вона й досі жива, бо була наркоманкою. Бог знайшов цю жінку, коли її чоловік був у в'язниці. Вони обоє покаялися, і Бог їх дуже рясно благословив. У них появилася будинок, якась спадщина, як сніг на голо-

ву, з'явилася. Було дуже радісно спостерігати, як вони, двоє колишніх наркоманів, ставали людьми. Але потім вони відійшли від Бога. Я дуже тоді переживав. І не стільки за них, як за себе, за свою шкуру. Я казав: «Та ж два роки вас возив, ваші діти бачили мене частіше, ніж мої, та ж вам стільки зробив, я навіть цукерки вам носив...» Але одного разу всі ці скиглення набридли Богові, і Він мене зупинив, чітко сказавши: «А Я за них помер».

Я почав каятися: «Господи, я возив їх на автомобілі, який Ти мені дав, давав їм гроші, якими Ти мене благословив, возив їм їжу, яку Ти мені давав. Господи, пробач, я свої заслуги поставив вище за Твої».

Потім я зустрів це подружжя в жалюгідному стані. І ось чоловік помер, а вона прийшла і покаялася. Коли її чоловік попросив перед смертю принести ще дозу наркотику, вона раптом згадала, що Йому не наркотик потрібен, а Ісус. Вона вийшла на вулицю і почала кричати: «Хто знає Ісуса, допоможіть, хто знає Ісуса, допоможіть!». Один чоловік сказав, що знає Ісуса, що він віруючий. Вона попросила його прийняти сповідь її чоловіка, і він це зробив. Її чоловік замість наркотику отримав спасіння, він покаявся і помер, а вона прийшла в церкву.

І це чудо, що вона через 15 років знову прийшла в церкву і покаялася. Бог миттєво звільнив її від наркотиків і ВІЛ-інфекції, Бог звільнив і зцілив. Ми – Його діти, і Він буде нас благословляти. Він перед нашими неприємностями готує трапезу і намащує нашу голову оливою.

На голові у вівці дуже тонка шкіра, і через неї дрібні комахи можуть проникнути в голову і навіть у серце. Коли вони туди добираються, вівця помирає. В Ізраїлі намащували голову овець оливою, і вона захищала їх від цих комах. І я розумію, що коли ми не будемо змащені оливою Духа Святого, то ці новини, негаразди, усі ті світові події просто нанівець зведуть нашу віру і надію на Бога. Якщо ти вівця Божа, твоя голова повинна бути намащена Духом Святим.

Іноді бувають в компанії християн і чую, про що там говорять. Люди готові безкінечно говорити про що завгодно, аби не про Бога. Але ж Господь для нас понад усе! Він наша надія! Нам потрібен Його захист, нам треба мати Його помазання.

Один брат з Харкова розповідав, що в нього в церкві є старша жінка, з якої діти глузували через її віру. Перед новим роком вона почула чіткий голос Божий – Бог їй сказав піти в банк і зняти всі заощадження з депозиту. Діти сильно сварили її, бо вона втратила відсотки. Але через короткий період той банк збанкрутував, і ніхто з тих, хто сміявся і сварився, не міг зняти свої кошти, і не відомо, чи зможе це зробити взагалі. А ця бабуся мала помазану оливою Святого Духа голову і чула голос Божий.

Сьогодні багато хто має можливість перевірити, на чому збудована його надія. Багато християн мають проблеми, тому що поклали свою надію на людей або на себе. Якщо ми надіємося на свого Пастира, ми будемо спокійно жити, у нас не буде проблем, у нас буде радість від того, що Бог керує нашим життям. Слава Богу за це!

«Моя чаша – то надмір пиття». Інший переклад говорить, що чаша моя переповнена. Господи, чи справді я відчуваю, що чаша моя переповнена? Чи справді я досяг такого стану, що з Тобою все, що в мене є, – це більше, ніж мені потрібно.

Нам треба навчитися регулювати свої запоти, свої потреби, бо світ диктує, що потрібно все більше і більше.

Християнство втрачає сьогодні дуже важливу річ. Біблія каже, що краще давати, ніж отримувати. І багато хто молиться: «Господи, нехай буде більше тих, хто дає». Але Бог хоче, щоб кожен з нас був тим, хто дає. Тому що той, хто дає, – виконує волю Богу. Нам треба визнати, що ми маємо набагато більше, ніж потребуємо. І знати, що є час, коли ми маємо давати, маємо благословляти.

У нашій церкві я заохочую людей благословляти один одного. Одна сім'я мала багато і дуже багато всіх благословляла, дехто навіть зловживав їх благословеннями. А нині вона переживає великі проблеми, бо не чула нашого навчання про кредити. Якось моя дружина сказала, що хоче їх благословити. Знаючи, якими сумами вони завжди людей благословляли, я завагався, бо ж пам'ятав, скільки в гаманці лежить. Але вирішив – якщо є бажання, треба благословляти. Через свого найменшого сина ми передали тому чоловікові 50 гривень. Для нас це не була велика жертва, але що мали, те й дали. Той чоловік підійшов до нас і сказав: «Ці 50 гривень я приймаю сьогодні, як п'ять мільйонів. У мене немає нічого, щоб пододати доїхати». У зрозумів, що іноді ми оцінюємо по собі, але треба робити те, що Бог каже. Щоб той, у кого багато, не мав надмір, а в кого мало – не мав нестачі. Так вчив Павло, так Ісус навчав Свою Церкву.

«Тільки добро і милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!». Ісус Христос ніколи не гарантував тим, хто за Ним слідуватиме, комфортних умов. Він казав: «Посилаю вас, як овець серед вовків», «У світі зазнаєте лиха», «Гнали Мене, то й вас будуть гнати», «Царство Боже силою береться»... Звідки в нас взяли думки, що як тільки я покуюся, відразу все попливе в мої руки, мої кишень, мій будинок? Та якщо ми в Божій руці, то нам все буде на добро: «Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Усі ті ситуації, в які ми потрапляємо, Бог повертає нам на добро, якщо ми довіряємо Йому, якщо ми – Його вівці. Він буде нас опікати і берегти.

«А я пробуватиму в домі Господньому довгі часи». Що таке дім Господній? Чи це церква, в яку ми ходимо, чи це вже небо? Павло каже, що ми – храм, де Дух Святий оселився. Нам треба бути в згоді з самим собою, вірити, що ми в руках Божих, і хай з наших вуст завжди несеся хвала Богу всупереч всьому, що проти нас постає, проти насмішок, проти образ і негараздів. Я буду славити Бога, я ніколи не буду з Ним розлучатися, Він зі мною, бо я впустив Його у своє серце. Він завжди зі мною, а хто проти мене, якщо в мені Господь?

Сьогодні засоби масової інформації несуть негатив, лякають нас, але блаженні ті, хто не довіряє їм і не слухає їх. Під час «великої депресії» в США знайшли десь ранчо, на якому чоловік спокійно працював і процвітав. Його запитали, як він справився з кризою. Він перепитав: «З якою?». Виявляється, англійською він не володів, газет не випишував, радіо не слухав і не знав, що в країні страшна криза.

Я можу впевнено заявляти, що криза – в нашій голові. Якщо ми помазані Духом Святим, ніякі страхи нас не візьмуть. І ми будемо твердо вірити, що навіть перед ворогами і неприємностями Він буде нас годувати і чаша наша буде переповнена.

Брати і сестри, ми маємо слова вічного життя для цього світу. Тому забудьмо про свої страждання, живімо так, аби нами керували не засоби масової інформації, а Слово Господнє. Бог – наш Отець, наш Добрий Пастир, і ми завжди повинні це враховувати. Ось чим ми відрізняємося від цього світу – у нас є спокій, якого немає в них, і ми маємо ним ділитися.

А якщо наше серце чимось надламане, якщо мучить якась тривога, ідімо в молитві до нашого Пастира, відкриємо Йому своє серце, розкажімо про свої страхи, свої переживання. Він і так вже це знає, але Він дуже цінує, коли ми відверто сповідуємося перед Ним. І Він обов'язково допоможе.

Правильно навчена сестра — це велика сила

Минулого року в Київському біблійному інституті було започатковано курс жіночого служіння. Студентки з усіх регіонів України (здебільшого відповідальні за сестринське служіння в областях) вирішили вдосконалити свої знання і вміння задля ефективнішої праці в Тілі Господньому.

Щойно закінчилася весняна сесія студенток. Відповідно до програми, вони вивчали «Жіноче консультування» (викладач — Катріна Гуменюк, Канада) та «Християнську етику» (викладач — відповідальний за освіту в Церкві ХВЄ України Анатолій Кліновський).

З привітальним словом до сестер звернувся старший єпископ ЦХВЄ України Михайло Паночко, який дав короткі настанови і звершив молитву благословення.

Наскільки потрібне таке навчання? Відповідь на це та інші в контексті запитання ми шукали в розмові з деканом КБІ Аллою Нечипорук.

— Як виникла ідея розпочати курс жіночого служіння.

— Напевне, ініціатором треба вважати Віктора Шевчука. Ще 10 років тому, обіймаючи посаду завідуючого відділом освіти в нашому братстві, він запропонував, щоб кожен наш навчальний заклад мав свою спеціалізацію, і жіноче та молодіжне служіння повинні були стати основними для Коростенського біблійного коледжу. З молодіжним спрямуванням усе склалося

добре, а от щодо жіночого справа якось загальмувалася.

У січні минулого року розмови про необхідність започаткування спеціального курсу жіночого служіння як базового фундаменту для праці з жінками відновилися. Однак з ініціативи завідуючої відділом жіночого служіння в Україні Віри Деркач мова пішла не про Коростень, а про Київ, точніше, про наш інститут. На раді директорів дійшли до згоди, почали розробляти

програми — здебільшого доводилося пере-кладати їх з англійської мови, але Господь нам допоміг.

І минулого року була набрана перша група студенток. Тільки одна-дві з них мали якусь богословську освіту, а решта — лише добрий досвід жіночого, сімейного служіння. Вони радо згодні покращити свої знання Біблії, теології, щоб це могло стати добрим підґрунтям для їх подальшої праці.

Багато з цих сестер давно несуть служіння братерського значення, і Господь дуже благословляє їхнє навчання. А наш інститут, зі свого боку, виступає інструментом — щоб можна було створити програму, організувати викладачів, подбати про належні умови, аби сестри могли зібратися, навчатися, молитися.

Сесії для них — це насамперед можливість для прекрасного спілкування,

обміну досвідом, спільної молитви. Ну і, безперечно, для покращення знань у сфері теології, систематизації раніше здобутих знань, поглиблення розуміння суті служіння. Сестри запрошують одна одну на семінари, конференції, зустрічі, і це допомагає зберігати однодушність, виробляти єдине бачення щодо праці на перспективу і таким чином сприяє єдності й міцності Церкви Христової. Дуже приємно, що вони змогли налагодити добрий контакт зі студентками стаціонару. Це добра основа для спадкоємництва у служінні.

— Як старші служителі братства ставляться до сестринського навчання.

— Без їхнього благословення ми, безперечно, не бралися б за цю справу. Усе почалося зі схвалення та благословення єпископів Паночка, Хрипти, Близнюка, Озеруги та інших служителів з Асамблеї Божої.

— Яка перспектива курсу, і хто може навчатися на ньому.

— Навчатися можуть всі сестри, які є членами церкви і вже задіяні в жіночому служінні. А це не тільки безпосередня праця з жінками, а й справи милосердя, соціальне служіння, робота з дітьми, людьми похилого віку тощо. Повторюся, таке навчання допоможе їм поглибити свої знання Біблії, ознайомитися з досвідом праці в інших областях і вдосконалити своє служіння.

Навчатися можуть також і ті, хто ще не задіяний у такого роду праці, але відчуває поклик і має сильне бажання служити Господу.

Хтось із служителів сказав, що правильно навчена сестра — це велика сила. І ми з цим згодні.

Катріна Гуменюк: Кожен день треба слухати Бога і слухатися Його

Катріна Гуменюк народилася і виросла в Канаді, як і її батьки. Тільки з розповідей дідуся і бабусі, які давним-давно виїхали з одного з сіл Снятинського повіту Станіславщини (нині Івано-Франківська область) на чужину шукати щастя, вона чула про вітчизнину своїх прадідів. І полюбила і рідну землю, і слов'яну мову, не здогадуючись тоді, що колись повернеться до України і що знання мови їй ой як знадобиться.

Сьогодні магістр освіти Катріна Гуменюк викладає в біблійних закладах України та активно займається жіночим служінням в місцевих церквах християн віри євангельської.

Розмову нашого кореспондента з Катріною Гуменюк пропонуємо увазі читачів.

— Ви народилися в сім'ї віруючих батьків і про Бога чули змалку. А коли зустрілися з Ним особисто?

— Коли мені було п'ять років, я почула проповідь про небо і пекло. Я не хотіла йти до пекла і запитала маму, що робити, щоб не потрапити туди. Мама пояснила, що для цього треба покаятися, і повила мене в молитві покаяння. Я досі пам'ятаю, як схилила коліна біля свого ліжка.

— Сьогодні багатьом віруючим батькам доводиться стикатися з небажанням дітей ходити до церкви, бо їм там, мовляв, нудно, з невіруючими друзями значно цікавіше. Що б ви порадили таким батькам?

— Так, таке буває, це правда, і на душі через це тяжко. Моя порада — щоб вони займалися з дітьми, щоб зрозуміли, що діти повинні бути в них на першому місці і що це дуже важливо, бо диявол хоче тягнути їх у світ. Тому треба відкласти другорядні справи і віддавати час дітям, це необхідно. На жаль, багато батьків чомусь схильні звинувачувати у своїх бідах інших людей, дітей вулиці, але дослідження це не підтверджують. Найбільший вплив на дітей мають саме їхні батьки. А опитування засвідчують, що підлітки хочуть більше часу проводити з батьками.

— Ви вже досить довго й активно працюєте в жіночому служінні. Чи одразу ви зрозуміли, що саме до такої служіння вас кличе Бог?

— Мені довелося пройти довгий період пустині. І я

навіть не шукала тоді ніякого служіння. Мені хотілося подорожувати, проводити час з друзями і отримувати все, що заманеться, зробити кар'єру і стати успішною діловою жінкою.

— А що спонукало вас змінити ситуацію?

— Особиста трагедія. Я зрозуміла, що інколи обставини складаються так, що їх неможливо контролювати. Я почала просто волати до Бога. І навіть не хотіла жити. Одна моя знайома тоді захворіла на рак. Вона мала гарну сім'ю, дітей. І я просила Бога, щоб Він по-мінював наші долі. Я не мала ніякого бажання до життя.

— Сьогодні таке бажання є?

— О так. У той час, коли я волала до Бога, Він, здавалося, мовчав. Але коли я здалася, мовляв, добре, я буду жити і буду робити те, що Ти скажеш, тільки скажи, що саме, Він заговорив. Причому одразу ж. Дух Святий сказав, щоб я все своє життя, всі свої проблеми віддала Йому. І я зрозуміла, що ніколи того раніше не робила, що я сама завжди намагалася контролювати своє життя. І от тоді прийняла рішення — буду робити те, що Бог скаже, і жити там, де Він мене пошле. Від тої пори я почала слухати Бога і слухатися Його. День за днем, крок за кроком.

Я думала, що Він відкриє мені Свій план років на

п'ять наперед. Але ні — лише на один крок. І так я дійшла до семінарії — до того не мала ані найменшого бажання там вчитися. І знаєте — я вчилася з захопленням. Уже під час першого семестру зрозуміла, що Бог кличе мене до викладання.

— Сьогодні ви викладаєте в біблійних семінаріях Тернополя і Чернівців. Подобається вам ця праця?

— Так, але це не основне моє покликання. Перш за все Бог кликав мене до праці з жінками. Це те, що я люблю робити найбільше, до чого тягнеться моє серце. Уперше я приїхала до України в 1995 році — власне тоді мій брат Джек Гунька заснував дві біблійні семінарії — в Тернополі і Чернівцях і запропонував мені приїхати до України. Я приїхала на якийсь час і провела кілька жіночих конференцій. А наприкінці 1997 року відчувала якийсь неспокій, хоча зовні все виглядало добре. Моя молитовна сестра одного разу сказала: «Можливо, Бог тебе кличе до якогось іншого служіння?». Я стала молитися за конкретну відповідь від Бога і віддавати все під Його контроль. І Бог почав підтверджувати, що я маю посвятити своє життя на служіння в Україні.

З 1998 року я викладаю в Україні. Окрім того, проводила жіночі семінари і конференції в різних церквах. Більше того, мені доводилося розпочинати жіноче служіння в деяких церквах, де раніше такого служіння не було. Займалася також адміністративною роботою в семінаріях. А з 2002 року повністю наглядаю за діяльністю семінарій в Україні, оскільки мій брат повернувся до Канади, щоб займатися фінансовою стороною справи, пошуком спонсорів тощо.

Але, повторюся, найбільше моє серце лежить до праці з дівчатами і жінками. І нині приділяю цьому служінню значну частину своєї діяльності.

— Як, на вашу думку, найбільші проблеми переживає сьогодні християнське жіноцтво в Україні.

— Думаю, не тільки в Україні, а й у всьому світі. Найперше — це хвилювання за майбутнє своїх дітей, бажання зберегти їх для Господа. Таким жінкам, а особливо дружинам служителів, дуже потрібне підбадьорення. І я прагну це робити. А ще було б дуже добре в кожній церкві розпочати роботу з підлітками. Таким чином їм можна допомогти долати всі такі привабливі спокуси світу і твердо вирішити присвятити своє життя для Господа.

— Що б ви порадили жінці, яка пригнічена життєвими проблемами, втратила радість в житті і страждає від депресії.

— Найперше — щоб вона відновила свої стосунки з Господом. Він — єдиний, Хто може її потішити і дати в серце спокій і силу, аби підтримати свою сім'ю. Бо коли вона втратить надію, під загрозою опиниться вся сім'я, і там не буде порядку.

— Яке практичне значення має предмет «Жіноче порадицтво», який ви сьогодні викладаєте в КБІ.

— Думаю, знати основи жіночого порадицтва дуже важливо всім, а особливо тим, хто вже працює в жіночому служінні. Нам треба знати, як будувати стосунки один з одним. Це потрібно, аби ми могли мирно жити в наших сім'ях, наших церквах і досягати тих, хто ще не знає Господа.

— Ваші побажання студенткам — і теперішнім, і майбутнім.

— Не здаватися у вірі й надії, кожного дня відчувати, що Ісус Христос поруч і веде їх кожного дня.

— Ви маєте достатньо великий досвід у служінні. Чи не збираєтеся писати книжки і цим послужити ще більшій кількості жінок?

— Дещо я вже писала — для жіночого журналу, який виходить в Канаді. І можливо, буду писати ще, тому що маю багато прикладів із власного життя, на яких можуть вчитися інші.

Я вірю, що Бог допускає інколи в нашому житті страждання. І треба зробити вибір: або пройти їх з Господом, або допустити, щоб у серці проріс гіркий корінь. Ми можемо пройти через все, що допустив Бог, і тоді духовно ростемо. Набагато більше можна навчитися в стражданнях, аніж в радості. Коли в нас все добре, ми забуваємо, що Бог кличе нас до тісних стосунків. А от коли доходимо до стіни, і далі йти вже нема куди, — тоді приймаємо Божий план для свого життя і кажемо: «Господи, мені тяжко, але я вірю, що Ти мене ведеш через цю долину. І я буду слухати Твій голос».

Це свого часу пережила я, і Бог справді вів мене. Інакше неможливо зрозуміти, що таке смирення перед Господом і відданість Йому. Коли ми твердо вирішимо впокоритися, то навіть біль перестав бути таким страшним. Бо ми розуміємо, що це — Божя воля.

— Чи кожна жінка може бути тою мудрою жінкою, яка буде свій дім.

— Так, якщо Господь у її житті посідає перше місце. Якщо вона не конкурує з сусідкою чи з кимось у церкві — мовляв, та має те і те, а я такого не маю, — але зберігає тісні стосунки з Господом і щодня чує Його голос, щодня шукає Його мудрості. І Він даватиме їй цю мудрість.

Розмовляла Людмила Бендус.

ІНТЕРВ'Ю

Анатолій Кліновський: Пора задіяти «сплячий» потенціал нашої Церкви

Вчитель Божого Слова, заввідділом освіти в ЦХВЄ України Анатолій Кліновський впевнений, що сестринське служіння має добру перспективу. Ця думка була головною в розмові нашого кореспондента з Анатолієм Івановичем.

– Наскільки актуальне, сьогодні, на вашу думку, жіноче служіння.

– У питаннях євангелізації християни завжди старалися знайти такі методи, які б діяли. Методику дуже часто доводиться міняти, тому що люди мають здатність звикати. Згідно з Писанням, сестри якнайширше повинні бути задіяні в благовісті. Слово Боже каже, що благовісницям немає числа. Першими благовістили про Христове Воскресіння саме жінки. Причому благовістили апостолам, та ще й мали проблеми, бо ті не хотіли їм вірити. І далі ми бачимо багато благословених жінок, які так багато зробили для поширення Божого Царства.

На мою думку, нині варто задіяти «сплячий» потенціал нашої Церкви – сестер – у благовісті. Це було б щось нове, незвичне для людей, і люди йшли б на таке просто заради інтересу. Ще б пак – жінка проповідує. Така новизна якийсь час тримала б їх увагу, а потім вони вже слухали б і Боже Слово.

Тому варто надати широкую дорогу сестринському служінню, не забуваючи, звісно, про євангельські обмеження щодо нього. Але в питанні різних методів благовісту – чи то євангелізації, чи відвідування хворих у лікарнях, чи лекції у школах – треба задіювати сестер.

– Чи може жінка вчити?

– Звичайно. Слово Боже каже, що старші жінки повинні вчити молодших жінок, дітей – але не чоловіків. Швидше всього, на мою думку, справа тут не стоїть перед Богом, справа в тому, що жінки хочуть вчити, а чоловіки не дуже хочуть це приймати, і в результаті доходить до конфліктних ситуацій. Але якщо чоловіки згодні послухати, як жінка ви-

кладає свій погляд чи то на біблійний текст, чи на догматичну якусь річ, – я не бачу в цьому гріха. Це просто стосується мудрого залагодження життя заради уникнення конфліктів. А якщо це конфлікту не викличе – тоді хай жінка це робить, якщо вміє.

– Тобто жінка має право проповідувати.

– Благовіст – це і є проповідь. Жінка може благовістити навіть на загальних зібраннях. Ми обмежили роль жінки, і я вважаю, що цим ми Церкву обікрали.

– А як щодо «жінка в церкві хай мовчить»?

– У цьому тексті мова йде про те, щоб жінки поводитися тихо і належним чином, не здіймали галасу, шуму і суперечок в домі молитви. А якщо щось їй незрозуміло – хай питає вдома в чоловіка.

Ми запитали в студенток першого курсу, наскільки важливе й потрібне для них навчання

Ганна Собко, заступник відповідальної за жіноче служіння в Україні:

йшли довгі роки, і слава Богу, нарешті це сталося.

Лідія Іванченко, відповідальна за жіноче служіння в центральному регіоні України:

–У жіночому служінні я працюю давно і маю певний досвід у цій справі, але впевнена, що християнин повинен вчитися все життя. Якщо людина заявляє, що вже навчилася, то варто над цим серйозно задуматися. Я виховувалася в християнській сім'ї і з дитинства чула про Бога, але вчитися можливості не було. Хто, скажімо, знав раніше, що таке герменевтика чи якась інша біблійна дисципліна. Як розуміли, так і служили. Але нині настали нові часи.

Основою навчання залишається, звісно, Слово Боже, і принципово чогось зовсім нового ми не вчимо. Але тут зібрані розрізнені знання до купи, систематизували їх, тут навчаються сестри з усіх регіонів України, і це дуже важливо, тому що дозволяє виробити спільний для всіх напрямок розвитку служіння, один погляд на речі, і в нас не виникає розбіжностей.

Звичайно, у наших роках навчатися не дуже легко, але Бог дає мудрості, дає сили. І ми дуже вдячні за це – і Богові, і тим, хто ініціював та організував для сестер таку можливість. Ми до цього

– Насамперед ми отримуємо дуже добру базу для свого служіння серед сестер. Окрім того, можемо об'єктивно оцінити самі себе, зрозуміти, що і де треба виправити і доопрацювати. Коли я зможу вдосконалитися сама, я буду здатна ефективніше працювати з сестрами.

Ольга Трюхан, відповідальна за жіноче служіння в Дніпропетровській області:

– Нас навчають, як стати справжнім душеопікуном відповідно до норм і ви-

мог християнської етики. Ми беремо тут дуже багато насамперед для себе і постараємося передати це в наших церквах – дітям, молоді, сестрам, а також нашим сім'ям. Ми щиро хочемо, щоб Господь міг використовувати нас для слави Своєї, щоб ми могли бути вірними помічницями своїм чоловікам, щоб могли бачити проблеми інших і допомагати вирішувати їх, помагати молоді бути вірними перед Богом, шукати того, що істинне, чисте й непорочне. Тоді Господь благословить нашу молоддь і праведники наповнять Україну. А ми дуже любимо свою країну і бажаємо їй Божого благословення.

Людмила Степанченко, секретар жіночого відділу при Церкві ХВЄ:

– Якщо те, чого нас тут навчають, ми, у першу чергу, застосуємо щодо себе, ми зможемо передати це іншим. Майже всі студентки вже широко задіяні в служінні і часто мають справу з душеопікуном, порадицтвом, але ця сесія допомогла систематизувати наші дещо хаотичні знання у цій сфері, відкрила перед нами нові горизонти, дала нові інструкції. Ми стали більш впевнені у своїх силах і отримали новий стимул до праці.

Ми – діти одного Бога

ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ

22 – 24 травня в Донецьку проходила конференція «Один Господь! Один народ! Одна віра!» за участю відомих у міжнародному християнському середовищі служителів Олександра Шевченка, Джорджа Давидюка і Нікі Круза.

Пастор церкви «Дім хліба» (Сакраменто, США) Олександр Шевченко у своїх проповідях акцентував на єдності християн. «Замість того, щоб фокусуватися на Христі, ми зосереджуємо свою увагу на відмінностях серед деномінацій, забуваючи про те, що ми не просто баптисти, п'ятидесятники чи харизмати, ми – християни, діти одного Бога».

Свідчення Нікі Круза не залишило байдужих. Промовець особливо наголосив на необхідності прощати, якою б тяжкою і несправедливою не була заподіяна кривда. На заклик вийти до сцени тим, у кого проблеми з непростенням, відізвалося безліч людей.

Нікі дуже добре розумів, що коїться в їхніх серцях, тому що одного разу сам стояв перед вибором – послухатися Бога і простити чи до кінця життя нести в серці тяжкий тягар маминого відкинення. З Божою допомогою він знайшов в собі силу щиро простити. Це звільнило його від душевних мук і продовжило життя його матері на чверть століття. Прощення має велику силу і може кардинально змінити життя. Слава Богові за це!

Для Джорджа Давидюка це вже 76-й візит до України. Пісні у його виконанні не перестають хвилювати серця людей. А проповідь про те, як правильно проповідувати Євангеліє, ще раз нагадала всім присутнім, що служіння Богові неможливе без посвячення і жертвності.

Частиною конференції стала серія спеціалізованих семінарів – «Як знайти спільну мову зі своїм підлітком», «Як правильно створити свою команду», а також зустріч з пасторами у форматі прес-конференції.

Мережевий маркетинг — диявольський план

У наш час важко знайти людину, яка безпосередньо чи опосередковано не стикалась би з таким явищем, як мережевий маркетинг. Практично в кожній церкві будь-якої деномінації є люди, які або втягнені в різні мережеві компанії, або купують їх продукцію і користуються нею.

Операції з нерухомістю — сфера моєї діяльності. Господь благословляє мене, і я маю успіх у цій справі. Якось я побував на презентації компанії Amway. І відразу звернув увагу на схожість проведення цього заходу зі служінням в деяких християнських церквах. Спочатку було якесь «прославлення» людей і їх діла на царині мережевого бізнесу. Звучали «свідчення» людей, для яких у важких життєвих ситуаціях цей бізнес був опорою, завдяки якій вони живі і процвітають. Лідерів, чії успіхи були вагомими, увесь зал вітав бурхливими оплесками і стоячи. Потім було щось на взірць проповіді. Викладалися основи вчення про мережевий бізнес. При цьому «проповідник» яскравими і запальними прикладами підкреслював переваги ідеології мережевої компанії, посилюючи на непорочні гуманістичні цінності: бажання процвітання сім'ї, дітей, людей похилого віку; бажання мати добру освіту; бажання мати гідний рівень життя; бажання допомогти вдовам і сиротам...

Потім усіх, хто прийшов вперше і побажав приєднатися до «нової сім'ї», запрошували на сцену. Там були християни і нехристияни, молоді і літні, багаті і бідні, вчені і прості. Кожному, хто виходив, задавали запитання про його життєву позицію і про те, що привело його на це місце. Кожного вітали бурхливими оплесками, розповідали, що тепер вони входять до складу домашніх груп тих людей, які запросили їх. У групах вони будуть навчатися, читати спеціальну літературу і слухати навчальні лекції.

Явно відчувався «драйв». Було якесь липове «помазання». У багатьох, і в мене в тому числі, загорілося бажання натхненно й активно працювати у вказаному напрямі. Я почав говорити Богові: «Що це таке? Мені дуже не подобається атмосфера цього бізнесу, а відтоді, як я став християнином, у моєму житті немає випадковостей. Що мені робити?».

Я почув одне: «Вивчай!». І заглибився в детальне вивчення мережевої системи. Першою тезою, яку я відмітив, було наступне: головне — не обіг товару, головне — побудувати мережу, залучити людей, головне — робота не з товаром, а з людьми.

Вмінню залучати нових людей приділялась особлива увага. Уся література, всі навчальні аудіо- і відеокасети спрямовані лише на одне — вербування нових членів. Не має значення, купують «новонавернені» члени товари чи не купують, беруть активну участь в бізнесі чи ні; важливо, що вони причетні до спільного процесу.

Отже, я усвідомив, що суть цього бізнесу — не торгівля товарами і послугами, а побудова мережі.

У Біблії цей принцип дуже добре описаний в Євангелії від Івана 15:1: «Я правдиво Виноградина, а Отець Мій — Виноградар». Господь говорить, що Він — Виноградина, а ми — галуззя. Цей духовний принцип даний людям для побудови Церкви Живого Бога. Немає у всесвіті ефективнішого способу поширення інформації, як «з уст в уста». Ні ТБ, ні радіо, ні білборди, ні газети. Саме за-

Дві лози, або Таємниця плану сатани

вдяки духовному принципу «виноградини» Церква Христова живе й поширюється по всій землі до сьогодні.

У багатьох інших місцях Писання Господь описує Ізраїль як благородну лозу, «галузку». Так само й праведників Господь порівнює з особливими деревами — культурними, що приносять корисні і смачні плоди: «Зацвіте справедливий, як пальма, і виженеться, немов кедр на Ливані» (Пс. 92:13); «Він розповів оцю притчу: «Один чоловік у своїм винограднику мав посаджене фігове дерево. І прийшов він шукати на ньому плоду, але не знайшов» (Лк. 16:6).

Люди, народжені згори, імена яких записані в Книзі життя, стаючи членами церкви, приживлюються, як галузки на виноградній лозі. Вони починають жити соками цієї лози. І якщо вони послухні Господу, з часом починають плодоносити для Його Царства. Отже, ми з вами — галузки Чудової Виноградної Лози — Ісуса Христа.

Очевидно, що в мережевому бізнесі використаний той самий духовний принцип. Але виникають запитання: хто цим принципом користується? Хто лоза? Хто галузки? Якого смаку ягоди цієї лози? І чи корисне це насадження на землі?

Знову звернімося до Писання. «Бо їх виноград — з винограду содомського та з піль тих гоморрських, винні ягоди їхні — отруйні то ягоди, вони грона гіркоти для них» (5 М. 32:32). «Того дня її сильні міста будуть, мов ті опустілі місця лісу та верхів'я гір, що їх позоставлено перед синами Ізраїля, і руїною станеться те. Бо забула ти, дочко Ізраїля, Бога спасіння свого, і не пам'ятала про Склею сили своєї. Тому то садиш розсадника приемного і пересаджуєш туди чужу виноградину» (Іс. 17:9-10).

По-моєму, відповіді очевидні. Отож сатана не здатний придумати нічого нового, він просто бере вже готове в Бога і перекручує, створює фальшивку, спотворює, використовує для своїх інтересів. Мамона є тією гіркою виноградною лозою, а всі, хто бере участь в процесі, — галузками. Сам по собі сатана не може проклясти, він хитро підводить людину під дію Божого Слова про благословення і прокляття: «Ось, сьогодні я даю перед вами благословення й прокляття: благословення, коли будете слухатися заповідей Господа, Бога вашого, які я наказую вам сьогодні, і прокляття, якщо не будете слухатися заповідей Господа, Бога свого і збочите з дороги, яку Я наказую вам сьогодні, щоб ходити за іншими богами, яких ви не знали» (5 М. 11:26-28).

В Євангелії від Матвія написано: «Ніхто двом панам служити не може — бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматися одного, а другого зне-

хтує. Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24).

ПЕРЕФРАЗУЄМО: ви не можете належати до двох лоз одночасно, не можете одночасно приносити гіркі і солодкі плоди, з одного джерела не може текти одночасно солодка і гірка вода («Хіба з одного отвору виходить вода солодка й гірка?» (Як. 3:11).

Боже Слово — живе і діяльне. Тому християни, які увійшли в лозу мамони (мережу), відриваються від істинної Лози і поступово починають використовувати церкву у своїх бізнес-інтересах. Любов у них холодне, зникає живий інтерес до служіння Господу. У кращому разі вони стають релігійними, легко пропускають служіння, відвідуючи церкву через раз. Врешті-решт багато з них просто покидають церкву і повертаються у світ.

Важливо не хто ти, а чий ти! Усі, хто став частиною, галузкою гіркої лози мережевого маркетингу, залучені в служіння мамоні. У цьому й полягає таємниця плану сатани.

Тепер поговоримо про тих, хто прямо не бере участь в мережі, але купує товари, що розповсюджуються через неї. Знову звернімося до Писання. Пошукаємо аналогії. Ізраїль приносив жертви Богові. За рахунок цих жертв існували левити — плем'я священників. Служіння в домі Божому підтримувалося за рахунок десятин і добровільних пожертвувальників ізраїльтян. Сьогодні Церква Божа, благородна лоза, теж підтримується за рахунок десятин і добровільних приношень.

Гірка лоза мережі не могла б існувати без віри і жертв. Цими жертвами і є товари й послуги, які продаються в мережевих компаніях. А товари, посвячені на підтримку демонської системи, стають ідолажертовними. Купуючи їх, люди підтримують сатанинський план і стають його співучасниками. І корисний, по суті, продукт, придбаний в мережі, стає проклятою річчю.

Це є однією з причин відсутності успіху і присутності поразки в християнському житті такого покупця. Правильна і чітка відповідь на цю ситуацію записана в Книзі Ісуса Навина: «Устань, освяти народ та й скажеш: Освятяться на завтра, бо так сказав Господь, Бог Ізраїлів: Закляте серед тебе, Ізраїлю! Ти не зможеш устояти перед своїми ворогами, аж доки ви не викинете з-поміж себе того залятого» (Єз. 7:13).

Отже, головна відмінність мережевого маркетингу від традиційного бізнесу в тому, що коли людина з ним стикається, то вже не має значення, мала ця людина чи велика, вільна чи не вільна, багата чи бідна — вона автоматично стає співучасником в хитрому процесі спокуси.

Олександр Котляков.
Християнський мегапортал.

Ці слова Чарльза Сперджена, «короля проповідників», сказані понад 100 років тому, не тільки не застаріли, а й, володіючи силою істини, стали ще актуальнішими. Надто багато уваги приділяється нині пошуку нових форм на шкоду серйозному заглибленню у зміст, що призводить до втрати деякими проповідниками і навіть церквами духа Євангелія.

ДУМКА

«Проповідь Євангелія чи розвага?»

Спрощена проповідь спрощеного Євангелія і сприймається спрощено; не торкаючись глибинних струн людської душі, вона не викликає в серці грішника збентеження. Сперджен бачив це 100 років тому. На жаль, багато хто і сьогодні цього не бачить, наполягаючи на тому, що в жодному разі не можна нікому докоряти, щоб не засмучувати слухачів і не впасти в осудження. Складається враження, що проповідники покликані не запалювати серця людей, а потурати їх тілесним слабкостям.

Докір і осудження — різні речі. Докір, тобто критика, якщо він виходить з люблячого серця брата чи сестри, в кінцевому підсумку спрямований на те, щоб допомогти людині виправитися. Осудження — це остаточний вирок, який не в компетенції людини, що не володіє повнотою бачення.

Проповідь Євангелія — це завжди докоряння. Підбадьорення ми одержуємо не лише тоді, коли в черговий раз чуємо, що Христос помер за наші гріхи, до чого, можливо, ми вже й звикли, і це заспокоює нас. Але й тоді, коли Слово Боже розбудить нас і вкаже на гріхи, з якими ми звиклися. Коли, приймаючи докір, ми плачемо і засмучуємось, приходить справжнє підбадьорення. Ми виходимо із зібрання оновленими, радіємо, що Господь достукався до нашого серця. Нехай Господь благословить нас пам'ятати слова апостола Павла: «Проповідуй Слово, допомагай вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою» (2 Тим. 4:2). Це краще, ніж пам'ятати слова сучасного проповідника, який забороняє докоряти і закликає пристосовуватися до світу.

Рідко вдавалося дияволу придумати більш витончений викрутас, ніж примусити віруючих думати, що частина їх місії полягає в тому, щоб розважати людей з метою привабити їх до церкви. Ніде в Писанні не сказано, що церква повинна розважати людей. Якщо це входить в обов'язки християнина, то чому Христос не говорив про це? «Отож йдіть і навчіть всі народи, розважаючи тих, кому Євангеліє не цікаве». Таких слів в Писанні ми не знаходимо. Ісус зовсім не говорив про це.

Чому пророків проганяли, переслідували, катували? «Ті, що світ не вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, і по печерах та проваллях земних» (Євр. 11:38). Їх переслідували, тому що вони розважали людей, чи тому, що дорікали їм? Коли деякі люди відвернулися від Ісуса і перестали йти за Ним, Він не послав Петра: «Побіжи за ними і скажи, що завтра наше служіння буде в іншому стилі, приємнішому, з дуже короткою проповіддю! Поспіши, Петре, нам треба будь-що зібрати людей!». Ні, Ісус жалів грішників, плакав над ними, але ніколи не прагнув розважати їх. Він докоряв грішникам і говорив відверто про те зло, яке наповнило їх серця і перешкоджало пізнати істину.

Пам'ятаєте Його докори фарисеям? «Горе вам, книжники та фарисеї, лицемери, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти! Так і ви — назовні здаєтесь людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!» (Мт. 23:27-28). Тут ані найменшої спроби сподобатися цим впливовим людям.

«Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, — і дара Духа Святого ви приймете!» — так проповідував Петро в день П'ятидесятниці (Дії 2:38). «Оце ми як послі замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: примиряться з Богом!» — пише апостол Павло (2 Кор. 5:20). Вони викривали людей у гріхах і, вказуючи на хрест Христа, закликали їх до каяття. Наступним за каяттям був заклик до освячення. Христос і апостоли не просто клякали людям; вони попереджували про ціну ходіння вузькою дорогою.

З самого початку проповідь Євангелія включала в себе освячення і відлучення від світу. «Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: «Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом — а вони будуть народом Моїм! Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, — каже Господь, — і не торкайтесь нечистого — і Я вас прийму» (2 Кор. 6:16-17).

Перша церква мала безмежну впевненість в Євангелії і не живила іншої зброї. Церква не переставала проповідувати про Христа. Своєю проповіддю Євангелія вона повернула весь світ!

Насущна проблема сучасного служіння полягає в серйозній духовності, об'єднаній з біблійним вченням, настільки зрозумілим і відчутним, що воно здатне запалювати серця людей.

нам серце нове, яке буде по-справжньому любити, прощати, радіти.

Давид просив у молитві: «Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови» (Пс. 51:12). Він знав, що коли гріх буде присутнім в його житті, він втратить Боже благословення, Його допомогу і захист, і тому, бачачи у своєму серці пляму гріха, благає в молитві до Бога простити йому і очистити його серце від всього гріха.

Може, ви вважаєте, що ваше серце чисте, безгрішне, а насправді там, у глибині, чорніє та грішна плямка, яка відділяє вас від Бога, не дає миру з Богом. Не обманюйте себе і Бога, не виправдовуйтеся перед самим собою, бо Бог серцезнавець, як написано в Діях 15:8: «І засвідчив їм Бог Серцезнавець, давши їм Духа Святого, як і нам». Бог чудово знає, яке у вас серце, чим воно наповнене. І поки ви не позбудетеся гріховних плям і не омиєте своє серце Кров'ю Господа, ви будете ворогувати з Богом.

Серце можна порівняти з посудиною, в якій можна щось зберігати. Це не дві, не три і не кілька посудин, це одна посудина. Усім відомо, що коли в мішок з доброю картоплею кинути кілька гнилих картоплин, через деякий час увесь мішок зіпсується. Тому дуже небезпечно змішувати в посудині серця хороші речі зі сміттям — з часом сміття зіпсує все те добре, що там є.

Серце наповнюється через очі і вуха. Ми чуємо чиюсь розмову, дивимося передачу по телевізору, слухаємо радіо, ми бачимо все, що оточує нас, що відбувається в суспільстві. І треба бути дуже уважним до інформації, яку ми сприймаємо через очі і вуха, тому що є два джерела інформації: Бог і сатана. Дуже важливо знати, з якого джерела ми черпаємо інформацію. Адже все, що в серці накопичується, виходить через уста. «Чи ж ви не розумієте, що все те, що входить до уст, вступає в череву та й назовні виходить? Що ж виходить із уст,

Серце — джерело життя

«Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Прип. 4:23).

те походить із серця, — і воно опоганує людину. Бо з серця виходять лихі думки, душолюбства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги. Оце те, що людину опоганує. А їсти руками невимитими — не опоганує це людини!» (Мт. 15:17-20).

Розмовляючи з людиною, спостерігаючи за її ділами і вчинками, неважко визначити, що в неї на серці. В Євангелії від Луки 6:45 читаємо: «Добра людина із доброї скарбниці серця доobre виносить, а лиха із лихого виносить лихе. Бо

чим серце наповнене, те говорять уста його!».

Читаючи Біблію, ми бачимо, що зберігати серце в чистоті — це Божя воля, а хто не виконує волю Божу, той грішить. Вибір залишається за нами...

Тільки Господь може змінити серце людей: «І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце м'яке. І Духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будуть стерегти та виконувати» (Єз. 36:26-27). Бог може забрати серце камінне і дати

Книга Ісуса Навина — книга про перехідний період в історії ізраїльського народу і проміж-на ланка між П'ятикнижжям та іншою частиною Біблії. Вона відіграє велику роль в духовному житті християнина.

Мандруючи з Ісусом Навином

НАРИСИ ІСТОРІЇ

Ізраїльський народ підійшов до берегів Йордану під проводом Мойсея, будучи адаптованим до суворих умов життя в пустині, але не готовим до спокус поклоніння іншим богам. І «Ізраїль приліпився був до перського Ваала» (4 М. 25:3). Ізраїльтяни перебували в тепличних умовах свого релігійного культу, але не мали імунітету перед спокусами інших релігій. Тому вони відступили від другої заповіді Бога (2 М. 20:3).

Господь неодноразово попереджав: «То проженете всіх мешканців того Краю перед собою, і понищите всі їхні зображення, і всіх литих ідолів їхніх понищите, і всі їхні висоти поруйнуєте» (4 М. 33:52), а якщо не зробите цього, то «будуть ті, кого позоставите з них, колючками в ваших очах та тернями в ваших боках. І будуть вас утискати на тій землі, що на ній ви сидітимете. І станеться, — як Я думав був учинити їм, учиню те вам» (4 М. 33:55-56).

Одним із останніх покарань за ідолопоклонство було покарання за виготовлення золотого тельця і поклоніння йому (2 М. 32:26-28). Господь карав Ізраїль, але цього вистачало щонайбільше на покоління. Діти, які поклонялися золотому теляті, також були покарані за ідолопоклонство (4 М. 25:5-9).

Перед початком вторгнення в Обіцяну землю Мойсей помер. Його місце зайняв Ісус Навин. У книзі, названій його іменем, це головна фігура. Господь неодноразово підтримує Ісуса: «Будь сильний та відважний. Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити» (Єг. 1:9). Підготовка до війни — це підготовка, насамперед, самого Ісуса Навина.

Завоювання Ханаану

Період завоювання Ханаану починається з історії про двох вивідувачів, посланих для розвідки в Єрихон. Вони прийшли до блудниці Рахав. Можливо, вона була власницею готелю і за сумісництвом блудницею. Але як би там не

було, це не так вже і важливо, Господь все вирішив по-Своєму. І вони почули від цієї жінки дивні слова: «Я знаю, що Господь дав вам цей Край, і що жах перед вами напав на нас, і що всі мешканці цього Краю умлівають зо страху перед вами» (Єг. 2:9). Можливо, що це послужило великим уроком для них.

Воістину, Господь довготерплячий. Він знає здатність людини забувати. І знову Він вчинив чудо для євреїв: зупинив води Йордану (Єг. 3:16), тим самим, даючи не тільки можливість перейти Йордан суходолом, але й чітке підтвердження, що Він зі Своім народом (Єг. 3:7). А щоб про це не забували наступні покоління, Господь звелів встановити пам'ятні камені (Єг. 4:9).

Господь знову й знову нагадує про Себе такими символічними актами, як обрізання і святкування Пасхи (Єг. 5:2-12). Усе це робилося для того, щоб Ізраїль усвідомив себе особливим народом, зброєю в руках Всевишнього. Але й Ісусу Навину потрібні були такі підтвердження — нікому Господь так багато не підтверджує Свою присутність, як йому. Чергове підтвердження — поява вождя війства Господнього (Єг. 5:14).

Отже, війна почалася. Після захоплення Єрихона євреї пішли на містечко Ай, але зазнали поразки. Як з'ясувалося, це сталося через Ахана, який взяв із закладного (Єг. 7:1). Ісус Навин почав молитися: «Владико Господи, для чого ти конче перепровадив цей народ через Йордан, щоб дати нас у руку амореянина, щоб вигубити нас? О, коли б ми були позоставили й осіли по той бік Йордану!» (Єг. 7:7).

До болю знайоме: «Для чого» і «О, якби...» Так само євреї ремствували, коли вийшли з Єгипту. Але Господь пояснює Ісусу, через що вони зазнали поразки.

Нині, коли читаєш про покарання, приготуване для сім'ї Ахана, то жахаєшся, але тоді не можна було по-іншому. Цим Господь показав Своє серйозне ставлення до гріха. Усе це було процесом виховання вибраного народу. Принцип «що людина посіє, те й пожне» реалізується в житті завжди — це було підтверджено на горі Евал словами Закону (Єг. 8:31). Уся війна була просякнута думкою, що це війна не людей, а війна Господня, «бо Господь воював для Ізраїлю» (Єг. 10:14).

Вступ Ізраїлю у володіння

«А Край заспокоївся від війни» (Єг. 11:23), тобто ізраїльтяни остаточно закріпилися за територією Ханаану. Хоча локальні війни ще тривали, але широкомасштабний наступ за участю всіх племен Ізраїлю припинився.

Одними з ключових віршів книги є вірші: «І дав Господь Ізраїлеві весь той Край, що присягнув був дати його їхнім батькам, і вони посіли його та й осілися в ньому. І Господь дав їм мир навколо, усе так, як присягнув був їхнім батькам. І ніхто зо всіх їхніх ворогів не встояв перед ними — усіх їхніх ворогів Господь дав у їхню руку. Нічого не було невиконаного з усього того доброго слова, що Господь говорив до Ізраїлевого дому, — усе збулося» (Єг. 21:43-45).

Ця книга присвячена Божій вірності Своім обіцянкам і їх виконанню. Господь обіцяв Ханаан віддати нащадкам Авраама (2 М. 6:8) за умови їх вірності. Так Він і зробив.

Дуже цікаво, що уроки, які Бог дав ізраїльтянам, відіграли свою роль: у ревності за Богом ізраїльтяни ледь не почали громадянську війну (Єг. 22:17-20), але все закінчилося добре. Завоювання євреями Палестини змінило весь спосіб їх життя, господарського і суспільного укладу, а разом з тим, безперечно, і їх релігії. Євреї поступово перейшли від кочового життя до осілого, від тваринництва до землеробства. Їм довелося вчитися жити в нових умовах.

Наприкінці свого життя Ісус Навин закликав народ приліпитися до Господа (Єг. 23:8), інакше Господь винищить ізраїльтян «з-над цієї доброї землі» (Єг. 23:13). Зі слів Ісуса Навина видно, що в ізраїльтян все ще залишалися ідоли або домашні божки. Хоча покоління, яке вийшло з Єгипту, померло, Ісус закликає відкинути «чужих богів, що серед вас» (Єг. 24:23). Це означає, що повністю від ідолів сини Ізраїлеві не відвернулися, навіть переживши 40

років мандрів пустинею. Це послужило шляхом відступу від Господа в майбутньому. І всі ці переміни відобразилися в релігії. Змішавшись з місцевими жителями, євреї почали, наслідуючи ханаанейців, вшановувати місцевих численних божків. Культ місцевих ваалів — громадських і міських покровителів був поширений в Сирії і Палестині здавна.

Ханаан перед вторгненням Ізраїлю

Територія сучасної Палестини та Йорданії була одним із найдавніших центрів поселення людей після потопу. Хоч народи Ханаану не були організовані в сильні політичні союзи, їх сила полягала в добре укріплених містах-державах. Прочітали землеробство, торгівля. Хананейці мали залізні колесниці (Єг. 17:16), добру зброю. Але вважалося, що всі ці блага їм давали боги. Для кожної сфери життя був свій бог, серед богів була своя ієрархія, веліся свої інтриги та війни.

На думку ханаанейців, усе, що відбувалося в богів, проектувалося на життя людей. Скажімо, якщо на війні один з народів перемагав, значить, бог цього народу сильніший, і переможений народ починав вшановувати бога-переможця, не забуваючи і про свого бога. Одними з найбільш шанованих богів були верховний бог Ваал і Астарт, а також Молох. Цим богам приносили людські жертви, культ поклоніння передбачав храмову проституцію як жінок, так і чоловіків, — за це були обіцяні високі врожаї і плодovitість отар, а також такі огидні Божові речі, як вкидання дітей в вогонь, ворожбитство, чаклунство, спиритизм. Тому Господь, розпочинаючи цю війну, вирішував одразу кілька проблем: карав ханаанейців за їх гідоти і давав Обіцяну землю Ізраїлеві.

Війна хананейців з ізраїльтянами

Перша спроба вторгнення була зроблена через рік після виходу з Єгипту, але погані новини вивідувачів «ослабили дух» народу, і Господь вирішив, що покоління, яке жило в Єгипті, помре в пустині. Новому поколінню було доручено досягнути Обітованої землі.

Обійшовши Едом, євреї увійшли в межі Моава. Спроба деморалізувати євреїв закінчилась покаранням тих, хто впав у гріх. Євреї розбили народи, які заселяли Зайорданнє. Але головною метою Ізраїлю була земля, що лежала на захід від Йордану. Першим на шляху євреїв був Єрихон.

Страх перед євреями паралізував єрихонян. Вони не пішли за допомогою до сусідів, але чекали своєї долі. Коли в

Єрихон прийшли вивідувачі, єрихоняни не на жаарт злякалися і спорядили пошукову групу, щоб знайти вивідувачів, але марно.

Як вже говорилося вище, за уявленнями поган, війни, які ведуться між народами і царствами, — це війни не людей, а їх богів. І перемаже той, чий бог сильніший. Це чітко видно зі слів Рахав: вона думає, що сильний Бог ізраїльтян, а не вони самі. «І зомліло наше серце, і не стало вже духу в людини зо страху перед вами» (Єг. 2:11). Вона повідомила, що знає, що зробили євреї з амореянами. А боги аморейські вважалися сильними.

Господь зробив запеклим серце хананейців, щоб вони не шукали миру з ізраїльтянами, і цим самим знищив їх. Те саме Бог зробив і з фараоном для покарання. За винятком одної невеликої невдачі під Айем, Ізраїль тільки перемагав і поступово оволодівав землею.

Завойований Ізраїлем Ханаан

Від часу вторгнення євреїв в Ханаан до смерті Ісуса Навина майже всю частину Ханаану на захід від Йордану заселили ізраїльтяни. Вони зосередилися, головним чином, у трьох районах, віддалених один від одного смугами корінного ханаанського населення. Ізраїльтяни осіли в Юдеї на гірському півдні, у центрі й Галілеї на півночі, а Єрусалим, Аялонська долина і ділянка, що простягалася від міста Гезера до Середземного моря, залишалися заселені хананейцями. У руках хананейців були також укріплені міста Мегіддо і Таанак в Ізраїльській долині, місто Бет-Шеан на сході, а у Верхній Галілеї, біля підніжжя Хермона, — Лаїш.

На заході країни ізраїльтяни майже ніде не досягли середземноморського узбережжя. Узбережжя Галілеї від крайньої півночі до міста Акко зайняли фінікійці, що перебували в тісному зв'язку з містами Тиром і Сидоном; околиці Дора були в руках племен єгейського походження, а південніше ріки Яркона філістимляни заснували три великі міста Ашдод, Ашкелон і Газу на березі моря і два не менші — Екрон і Гат у глибині країни.

Уроки Книги Ісуса Навина для християн

Християни всіх часів зверталися до Книги Ісуса Навина як до керівництва у вивченні Біблії: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в

ній» (Єг. 1:8). У цій книзі відкриваються і характер Божий, і його окремі риси.

Господь сильний — Він підбадьорював Ісуса нагадуваннями, що завжди перебуває з ним. Ісус Навин потребував цих слів. Очевидно, Бог знав м'якість характеру Ісуса.

Багато християн можуть сказати, що інколи їм здається, що Бог покинув їх, і від цього вони починають панікувати. Але, дивлячись на життя Ісуса Навина, можна бути впевненим в Божій присутності завжди.

Господь всюдисущий — Він не обмежений простором. Він «у всьому, де ти будеш ходити» (Єг. 1:9). Тут це означає, що Господь Бог вищий за всіх богів тої землі, на яку ступає Ісус. А для нас — де б ми не перебували в ім'я Господа, там присутній і діє Бог.

Ягве — це Бог всіх народів (Єг. 1:9). Ісус Христос сказав одного разу: «Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, — Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, — і буде отара одна й Один Пастир» (Ів. 10:16). Усі народи потребують Господа. І ми, як християни, повинні бути тими, хто може зробити це доступним. Бог кличе нас проповідувати Євангеліє всім народам без винятку, чи це араби чи цигани.

Господь ненавидить гріх (Єг. 7:11). На всякий наш переступ Господь не запліщує очей, а наші гріхи завдають йому болю. Божою справедливістю вимагає покарання за гріх, як це сталося з Аханом, Ананієм і Сапфірою. Хто з нас знає, який наступний гріх виявиться останнім? Коли чаша беззаконня наповниться?

Дуже важливі уроки віри для нас з цієї книги дає Новий Заповіт в Посланні до євреїв в 11-му розділі. Там згадується падіння Єрихона і спасіння блудниці Рахав. Господь вірний Своему слову (Єг. 21:43-45). Господь обіцяв віддати Ханаан Ізраїлю, і Він це зробив. Нам Бог обіцяє воскресіння і вічне блаженство з Ним в раю. Але і в повсякденному житті Господь обіцяв піклуватися про нас та оберігати (Мт. 6:31-34).

Писання закликає нас бути вірними Богові, як вірним був Ісус Навин: «А якщо зле в очах ваших служити Господеві, виберіть собі сьогодні, кому будете служити — чи богам, яким служили ваші батьки, що по тому боці Річки, та чи богам аморейським, що ви сидите в їхньому краї. А я та дім мій будемо служити Господеві» (Єг. 24:15). Тобто вірність Богові про-

являється в служінні йому. Книга Ісуса Навина постійно підкреслює важливість власного вибору.

Безцінні історичні замітки показують нам моральний рівень поганських народів. Автор хотів підбадьорити народ Ізраїлю: Ягве — Бог, Котрий виконує обіцянки, які Він дав і Аврааму. Це книга про перехідний період становлення ізраїльтян як нації.

Без Книги Ісуса Навина нам були б незрозумілими претензії сучасних євреїв на землю, за яку вони борються.

А ми, як християни, можемо наслідувати Ісуса Навина в довірі до Бога, дивлячись, які уроки віри дав йому Господь Бог. Підготовка, яку провів Бог для Ісуса Навина, перш ніж поставити його вождем народу, інколи випадає і нам. Ми не розуміємо, для чого Господь допускає те чи інше в нашому житті. Можливо, Він готує нас до чогось великого?

Навіщо ми тут?

«Ви світло для світу» (Мт. 5:14)

Колумбійські місіонери Марк і Аліса Вестлінди одного разу зупинилися в потоці машин перед червоним сигналом світлофора і побачили чотирилітню дівчинку. Дитина, не маючи змоги сховатися від проливного дощу, змерзла і тремтіла. Одягнена вона була в лахміття, її волосся давно не бачило гребінця, з носа текло. Вона проходила між машинами і промивала фари, тому що до вітрового скла просто не дотягувалася. Дехто давав їй кілька монет, дехто проганяв від машини.

Марк і Аліса, давши дівчинці 50 центів, відїхали звідти дуже обурені. Розгніваний Марк просто висварив Бога за те, що у світі стільки несправедливості: «Боже, як Ти міг байдуже стояти осторонь?».

Що сталося потім, Марк розповів пізніше: «Увечері Бог тихенько підійшов до мене і тихим ніжним голосом, а не таким, яким я Його запитував, промовив: «Я не стояв осторонь. Я дещо зробив. Я створив тебе».

Ісус прийшов як світло у наш світ, затьмарений гріхом, жорстокий і несправедливий. Коли ми співчуваємо тим, хто страждає, і чинимо їм добро, ми проголошуємо Його силу, яка змінює життя людей. Усі проблеми світу ми не вирішимо, але ми можемо свідчити про Світло і прославляти Отця (Мт. 5:16). Бог показує Свою любов людям через нас, і якщо ми вірні Йому, то будемо справжнім світлом для світу.

Завжди можна знайти можливість зробити добро.

НАУКА Вчені побачили Бога в мозку тих, хто молиться

Мозок того, хто молиться, відгукується на Господа мовби на близького друга.

Професор Уффе Шьедт з датського університету Аархуса просканував на томографі мозки 20 християн. Дуже релігійних людей, за їх власним твердженням. Вчені задали їм три завдання.

Спочатку добровольці повинні були щиро молитися, звертаючись до Бога. Потім уявити, що вони спілкуються з кимось із друзів. І нарешті просити що-небудь у Санта Клауса (по-нашому в Діда Мороза). Уффе фіксував, що відбувається в мозку під час кожної «вправи». І бачив у реальному часі, які ділянки мозку стають активними, а які взагалі не реагують.

У підсумку вчений виявив: і молитва, і спілкування подумки з собою подібними дають подібні картини мозкової активності. Тобто немає принципової різниці, розмовляє людина з Богом чи з другом. В обох випадках збуджується так звана передня прифронтальна кора півкуль великого мозку. Вивчена вона мало, але передбачається, що тут гніздяться уявлення про можливі наміри інших людей і пам'ять про них.

А ось звертання до Санта Клауса (Діда Мороза) майже ніяк на мозку не відбиваються.

Володимир ЛАГОВСЬКИЙ.

Всесвітній День Молитви

«Коли ж почався день П'ятидесятниці, усі вони однодушно були разом...»

На світанку третього тисячоліття християни в Південній Африці почули заклик Бога шукати Його в покаянні, а також закликати людей по всій країні збиратися в молитві за свої міста.

Незабаром такі зібрання поширилися по всій Африці. З кожним роком все більше християн – представників усіх християнських конфесій у кожній країні світу на всіх континентах почали молитися разом. У результаті на свято П'ятидесятниці у 2005 році був проведений перший в історії Всесвітній День Молитви. У ньому взяли участь приблизно 200 мільйонів осіб.

Цього року Всесвітній День молитви припав на 31 травня. Незважаючи на те, що зло у світі росте і набирає обертів, християни вірять, що «багато може ревна молитва праведника». І віру їхню підкріплюють слова Господа: «Впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Мое, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Мого, і повернуть зі злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес і прощу їхній гріх та й великую їхній край!» (2 Хр. 7:14).

Всесвітній День Молитви може стати сильним спонукавальним фактором, адже ті, хто може разом молитися, можуть стати й тими, хто разом служить, приносячи практичні, реальні зміни у своє суспільство.

Наступного року Всесвітній день Молитви заплановано на 23 травня.

ВАРТО ЗНАТИ

«А до Ангола Церкви в Пергамі напиши: ... де ти живеш, там престол сатани» (Об. 2:12-13).

Таємниця комунізму

Зірка поганського божка Кевана (Ам. 5:26) — п'ятикутна зірка і донині служить незмінним атрибутом сатанинського культу. Сатаністи називають її печаткою Люцифера.

Один із перших проектів мавзолея Леніна

Тисячі радянських громадян простояли в черзі, щоб відвідати це капище сатани, де лежить мумія Леніна.

Керівники держави віддавали почесні Леніну, що покоївся в стінах монументу, спорудженому для сатани. Не минає й дня, щоб це місце не було прикрашене квітами, тоді як християнські храми на тій же Красній площі в Москві на довгі десятиліття були перетворені на музеї.

Поки Кремль осявають зірки Люцифера, поки на Красній площі всередині точної копії Пергамського вівтаря сатани зберігається мумія найбільш послідовного марксиста, вплив темних сил комунізму продовжується.

ОБРАЗА

Чи доводилося вам чути, як люди про вас говорять добре? Напевне, так. Яке почуття при цьому наповнювало ваше серце? Здебільшого в такій ситуації людина відчуває аж ніяк не гіркоту і біль, а навпаки, задоволення і радість.

Але що відбувається всередині вашого серця, коли ви чуєте на свою адресу негативні слова або більше того — хтось говорить вам що-небудь образливе прямо в очі, причому в присутності інших. Напевне, виникають біль, образа, а можливо, навіть, озлоблення.

Ньому демона нема (Ів. 8:49-50); Йому зраджували, а Він або лагідно докоряв людину прикладом (Лк. 22:55-61); або докірливим словом торкався серця зрадника (Лк. 22:48).

Що відбувалося в Його серці, коли Він стикався з проявами такого роду? Як Він міг так спокійно реагувати на несправедливість і зраду? Адже часто саме в пошуках справедливості, стикаючись з людською нечесністю, ми ображаємося, виношуючи в серці страшний похилився (1 М. 4:1-12).

Таким чином, ми можемо зробити висновок, що образа засмутила його. Та це й зрозуміло, адже ніколи й нікому образа не приносила радість. Але подивімося, що несе з собою цей стан пригнічення. У Приповістях Соломона 17:22 написано, що пригноблений дух сушить кості. Іншими словами, це означає, що образа руйнівним чином впливає на здоров'я людини і може навіть спонукати людину вчинити вбивство (1 М. 4:8).

Чи до кінця розуміємо ми, чому в серці Каїна зародилася образа? І взагалі, що сприяє її появі? Образа живе і приносить рясні плоди в житті людини, якщо вона високої думки про себе. Подивімося на Ісуса Христа. Чи бачили Його хоча б раз у стані образи? Ні. Йому говорили, що в Ньому живе демон, а Він спокійно відповідав, що в

Передусім, Він був дуже покірливий і слухняний (Фил. 2:6-8). Тому в Єрусалим вїжджав не на білому коні, а на смиренному ослі, щоб люди бачили. Якщо ж людина вважає себе кимсь високим, а їй не виявляють пошани, це призводить до зародження образи і в результаті — до гріха егоїзму.

Другий «протобразливий» засіб — прощення. Дивлячись на життя Ісуса, ми бачимо, що Він постійно використовує його, у тому числі й нині, коли діти Божі засмучують Його. І Він радить всім нам прощати образи один одному (Еф. 4:32).

Київський Біблійний інститут Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП

запрошує на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальністю «місіонерське служіння»

Ціль програми — духовна і практична підготовка працівників місіонерського служіння задля поширення Євангелія Ісуса Христа в Україні та за її межами.

Розпочався набір на стаціонарне відділення!

Детальна інформація для вступу розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

За довідками звертатися за телефонами: (044) 450-60-00, 452-13-67 або 8-097-921-42-01 — Малишук Оксана Василівна, координатор очно-заочного навчання.

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (очно-заочне відділення),

secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Ониськевича, 3.

УВАГА! Змінено банківські реквізити християнської місії милосердя «Добрий самаритянин»

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АБ «Укрсоцбанк» МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726

№ 6 (57) Виходить щомісяця
ЧЕРВЕНЬ 2009 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АБ «Укрсоцбанк» МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726